

Председник Томас С. Монсон

Послушност доноси благослове

До истине и одговора на наша најважнија питања долазимо када смо послушни Божјим заповестима.

Моја вољена браћо и сестре, како сам захвалан што сам са вама овог јутра. Користим вашу веру и молитве док прихватам повластицу да вам се обратим.

Вековима су мушкарци и жене тражили знање и разумевање у вези са овим смртничким постојањем и своје место и сврху у њему, као и пут до мира и среће. Такво трагање предузима свако од нас.

Ово знање и разумевање доступни су целом људском роду. Садржани су у вечним истинама. У Учењу и заветима, 1. одсек 39, читамо: „Јер ево, гле, Господ је Бог, а дух сведочанство даје, и то сведочанство је истинито, а истина остаје у веке векова.”

Песник је написао:

*И ако небеса несјану, а земља
појине,
Истина, основа постојања,
најгоре пребродиће,
Вечна, неизроменљива, заувек.¹*

Неки питају: „Где наћи такву истину, и како је можемо препознати?” У откривењу датом преко пророка Џозефа Смита у Киртланду, у Охају, маја 1833. год., Господ је објавио:

„Истина је познање ствари онаких какве јесу, какве су биле и какве ће бити. . . .

Дух истине је од Бога. . . .

А нико не прима пунину истине осим ако држи заповести Његове.

Онај који држи [Божје] заповести прима истину и светло све док се не прослави истином и знањем о свему.”²

Какво величанствено обећање! „Онај који држи [Божје] заповести прима истину и светло све док се не прослави истином и знањем о свему.”

Нема потребе да ви или ја у ово просвећено доба, када је пунина јеванђеља обновљена, пловимо не откривеним морима или путујемо непознатим путевима у потрази за извором истине. Брижни Небески

Отац је означио пут и дао нам поузданог водича—а то је *ислушност*. Познавање истине и одговори на наша најважнија питања долазе нам када смо послушни Божјим заповестима.

Током свог живота учимо се послушности. Почев од ране младости, они који су одговорни за бригу о нама успоставили су упутства и правила ради наше безбедности. Живот би за све нас био једноставнији када бисмо у потпуности поштовали та правила. Међутим, многи од нас се уче мудрости послушности кроз искуства.

Током одрастања, сваког лета од почетка јула до почетка септембра, моја породица је боравила у нашој брвнари у Парку Вивијан, у кањону Прово, у Јути.

Један од мојих најбољих пријатеља током тих безбрижних дана у кањону био је Дени Ларсен, чија је породица такође имала брвнару у Вивијан Парку. Свакога дана смо лутали овим дечачким рајем, пецали рибу у потоку и реци, сакупљали каменчиће и друга блага, планинарили, пењали се и једноставно уживали у сваком минуту, сваког сата, сваког дана.

Једног јутра Дени и ја смо одлучили да направимо логорску ватру те вечери са свим нашим пријатељима у кањону. Само је требало да раскрчимо простор у оближњем пољу где смо се сви могли окупити. Јунска трава која је покривала поље постала је сува и трновита, чинећи поље неподобним за наше потребе. Почели смо да чупамо високу траву, планирајући да раскрчимо велики,

кружни простор. Чупали смо и вукли из све снаге, али све што смо могли да учинимо је да ишчупамо тек стручак упорног корова. Знали смо да ће нам овај задатак одузети цео дан, а наша енергија и ентузијазам су већ почели да слабе.

А онда ми је на моју осмогодишњу памет пало оно што сам мислио да је савршено решење. Рекао сам Денију: „Све што треба да урадимо је да запалимо овај коров. Само ћемо *сигурно* круг у корову!” Радо је пристао, и ја сам отрчао у нашу брвнару по неколико шибица.

Само да не бисте помислили да нам је са нежних осам година било дозвољено да користимо шибице, желим да кажем како је Данију и мени било забрањено да их користимо без надзора одраслих. Обојицу су нас у више наврата упозоравали на опасност од пожара. Међутим, знао сам где моја породица држи шибице, а требало је да раскрчимо то поље. Без размислања сам отрчао у нашу брвнару и зграбио неколико палидрваца, водећи рачуна да ме нико не види. Брзо сам их сакрио у један од својих џепова.

Трчао сам назад до Денија, узбуђен што сам у џепу имао решење за наш проблем. Сећам се да сам мислио да ће ватра горети само онолико колико желимо, а онда ће се неком магијом угасити.

Креснуо сам шибицу о камен и запалио суву јунску траву. Букнула је као да је поливена бензином. Испрва смо Дани и ја били одушевљени док смо посматрали како коров нестаје, али нам је убрзо постало јасно да се ватра неће сама угасити. Успаничили смо се када смо схватили да не можемо учинити ништа да је зауставимо. Претећи пламен почео је да прати дивљу траву све до планинских обронака, угрожавајући борове и све остало на свом путу.

Коначно нисмо имали другог избора него да потрчимо да

потражимо помоћ. Ускоро су сви расположиви мушкарци и жене у Парку Вивијан јурили тамо амо са мокрим сукненим врећама млатећи по пламену у покушају да га угасе. После неколико сати угашена је и последња жеравица. Стари борови били су спашени, као и куће које је пламен на крају захватио.

Тога дана Дени и ја смо научили неколико тешких, али важних лекција—углавном о томе колико је послушност важна.

Правила и закони постоје како би осигурали нашу физичку безбедност. Исто тако, Господ је обезбедио смернице и заповести како би нам осигурао духовну безбедност, да бисмо могли успешно да се крећемо овим често опасним смртничким постојањем и на крају вратимо нашем Небеском Оцу.

Вековима уназад, нараштајима који су традиционално жртвовали животиње, Самуило је смело објавио: „Где, послушност је боља од жртве, и покорност је боља од претилине овнујске.”³

У овом раздобљу Господ је открио пророку Џозефу Смиту да тражи „срце и дух вољан, а они који су вољни и послушни, благоваће добра земље сионске у ове последње дане.”⁴

Сви пророци, древни и савремени, знали су да је послушност од суштинског значаја за наше спасење. Нефи је изјавио: „Поћи ћу ја и учинити оно што ми Господ заповеди.”⁵ Мада су други посртали у својој вери и послушности, Нефи ниједном није пропустио да уради оно што је Господ тражио од њега. Као резултат тога бројне генерације су биле благословене.

Потресна прича о послушности је прича о Авраму и Исаку. Како је болно тешко било Авраму да због послушности Божјој заповести поведе свог вољеног Исака у земљу Морију да га принесе као жртву. Можемо ли замислити утученост Аврамовог срца док је путовао на прописано место? Бол му је

сигурно раздирала тело и мучила душу када је везао Исака, положио га на олтар и узео нож да га убије. Са непоколебљивом вером и безусловним поверењем у Господа, одговорио је на Господњу заповест. Како су биле величанствене речи, и са каквим чуђењем су дочекане: „Не дижи руке своје на дете, и не чини му ништа; јер сада познах да си веран, кад ниси пожалио сина својега, мене ради.”⁶

Аврам је био искушан, а за његову верност и послушност, Господ му је дао ово величанствено обећање: „И благословиће се у семену твоме сви народи на земљи, кад си послушао глас мој.”⁷

Иако се од нас не тражи да докажемо своју послушност на тако драматичан и болан начин, и од нас се тражи да будемо послушни.

Председник Џозе Ф. Смит је у октобру 1873. године рекао: „Послушност је први небески закон.”⁸

Председник Гордон Б. Хинкли је рекао: „Срећа светаца последњих дана, мир светаца последњих дана, напредак светаца последњих дана, процват светаца последњих дана и вечно спасење и узвишење ових људи лежи у послушности саветима . . . Божјим.”⁹

Послушност је обележје пророка; она им је вековима пружала снагу и знање. За нас је од суштинског значаја да схватимо да и ми имамо право на овај извор снаге и знања. Лако је доступан сваком од нас данас када смо послушни Божјим заповестима.

Током година упознао сам безброј појединаца који су били посебно одани и послушни. Благословили су ме и надахнули. Поделио бих са вама причу о две такве особе.

Валтер Краус је био веран члан Цркве, који је са својом породицом живео у земљи која је после Другог светског рата постала позната као Источна Немачка. Упркос тешкоћама са којима се суочавао због недостатка слободе у том делу

света, у то време, брат Краус је био човек који је волео Господа и служио Му. Верно и савесно испуњавао је сваки задатак који му је био поверен.

Други човек, Јохан Дендорфер, родом из Мађарске, био је обраћеник у Цркви у Немачкој и крштен је 1911. године са 17 година. Недуго после тога вратио се у Мађарску. Након Другог светског рата, практично је постао затвореник у својој родној земљи, у граду Дебрецину. И народ у Мађарској је изгубио слободу.

Брат Валтер Краус, који није познавао брата Дендорфера, добио је задатак да му буде кућни учитељ и да га редовно посећује. Брат Краус је назвао свог сарадника у кућном поучавању и рекао му: „Добили смо задатак да посетимо брата Јохана Дендорфера. Да ли ћеш моћи да идеш са мном ове недеље да га видимо и предамо му јеванђеоску поруку?” А онда је додао: „Брат Дендорфер живи у Мађарској.”

Његов запрепашћени сарадник је упитао: „Када ћемо кренути?”

„Сутра”, следио је одговор брата Крауса.

„Када ћемо се вратити кући?” питао је сарадник.

Брат Крауса је одговорио: „Ах, за око недељу дана—ако се *враћимо*.”

Два сарадника, кућна учитеља, отишла су у посету брату Дендорферу, путујући возом и аутобусом из североисточне Немачке у Дебрецин, у Мађарској—што је био дуг пут. Брат Дендорфер није имао кућне учитеље још од пре рата. Сада, када је видео те Господње слуге, био је преплављен захвалношћу што су дошли. Испрва је одбио да се рукује са њима. Уместо тога је отишао у своју спаваћу собу и узео малу кутију у којој је држао десетину коју је чувао годинама. Предао је десетину својим кућним учитељима и рекао: „Сада сам се одужио Господу. *Сага* се осећам

достојним да се рукујем са слугама Господњим!” Брат Краус ми је касније испричао да је био неописиво ганут мишљу да је овај верни брат, који годинама није имао никакав контакт са Црквом послушно и доследно од својих скромних примања одвајао 10 одсто за плаћање десетине. Штедео је не знајући када ће, и да ли ће уопште има повластицу да је плати.

Брат Валтер Краус је преминуо пре девет година, са 94 године. Верно и послушно је служио током свог живота и био је надахнуће за мене и за све који су га познавали. Када би га питали да испуни задатак, никада се није расправљао, никада није гунђао, нити је икада тражио изговоре.

Моја браћа и сестре, послушност је велики тест у овом животу. „Тако ћемо их искушати”, рекао је Господ, „да видимо хоће ли они чинити све што им год Господ Бог њихов заповеди.”¹⁰

Спаситељ је рекао: „Сви наиме они који хоће да имају благослов из руку мојих, држаће закон који је за тај благослов прописан и његових услова који су установљени пре постанка света.”¹¹

Нема већег примера послушности од примера нашег Спаситеља. Павле је рекао о Њему:

„Иако и беше син Божји, али од онога што пострада научи се послушању.

И савршивши се, постаде свима који га послушаше узрок спасенија вечнога.”¹²

Спаситељ је показивао истинску љубав према Богу живећи савршеним животом, поштујући своју свету мисију. Никада није био надмен. Никада није био охол. Никада није био неверан. Увек је био понизан. Увек је био искрен. Увек је био послушан.

Премда га је Дух одвео у дивљину како би Га искушао господар лукавства, сам ђаво, иако је био

физички ослабљен због 40 дана и 40 ноћи поста и био гладан, ипак нам је, када је нечастиви мамио Исуса најпримамљивијим и најзаводљивијим предлозима, дао божански пример послушности одбијајући да одступи од оног што је знао да је исправно.¹³

Када је био суочен са патњом у Гетсеманији, где је трпео такву бол да Му је „зној био попут великих капљи крви које су падале на земљу,”¹⁴ био је пример послушног Сина рекавши: „Оче, кад би хтео да пронесеш ову чашу мимо мене: али не моја воља, него твоја да буде.”¹⁵

Као што је Спаситељ поучио своје прве апостоле, тако поучава и вас и мене: „Хајде за мном.”¹⁶ Да ли смо спремни да послушамо?

Знање које тражимо, одговори за којима чезнемо и снага коју желимо данас како бисмо се суочили са изазовима сложеног и променљивог света могу бити наши ако се добровољно будемо покоравали Господњим заповестима. Још једном цитирам речи Господње: „Онај који држи [Божје] заповести прима истину и светло све док се не прослави истином и знањем о свему.”¹⁷

Моја је понизна молитва да можемо бити благословени богатим наградама обећаним послушнима. У име Исуса Христа, нашег Господа и Спаситеља, амен.

НАПОМЕНЕ

1. „Oh Say, What Is Truth?” *Hymns*, бр. 272.
2. Учење и завети 93:24, 26–28.
3. 1. књ. Самуилова 15:22.
4. Учење и завети 64:34.
5. 1. Нефи 3:7.
6. Прва књ. Мојсијева 22:12.
7. Прва књ. Мојсијева 22:18.
8. Џозеф Ф. Смит, „Discourse,” *Deseret News*, 12. нов. 1873. год., стр. 644.
9. Гордон Б. Хинкли, „If Ye Be Willing and Obedient,” *Ensign*, дец. 1971. год., стр. 125.
10. Аврам 3:25.
11. Учење и завети 132:5.
12. Јеврејима посл. 5:8–9.
13. Видети Јев. по Матеју 4:1–11.
14. Јев. по Луци 22:44.
15. Јев. по Луци 22:42.
16. Јев. по Јовану 21:22.
17. Учење и завети 93:28.

Учења нашег времена

Лекције Мелхиседековог свештенства и Потпорног друштва четврте недеље сваког месеца и даље ће бити посвећене „Учењима нашег времена”. Свака лекција се може припремити из једног или више говора са последње генералне конференције (видети табелу испод). Председници округа и подручја могу одлучити који говори ће се користити или за то задужити бискупе и председнике огранака. Вође треба да браћи из Мелхиседековог свештенства и сестрама Потпорног друштва истакну вредност проучавања истих говора током истих недеља.

Они који присуствују лекцијама четврте недеље подстичу се да се припреме и донесу у разред најновије издање часописа са генералне конференције.

Предлози за припрему лекције из говора

Молите се да Свети Дух буде са вама док будете проучавали и поучавали говор(е). Можда

ћете доћи у искушење да припремите лекцију користећи друге материјале, међутим говори са конференције спадају у одобрен наставни план. Ваш задатак је да помогнете другима да науче да живе по јеванђељу како је поучавано на последњој генералној конференцији Цркве.

Прегледајте говор(е), тражећи начела и учења која одговарају потребама чланова разреда. Такође потражите приче, препоручене стихове и изјаве из говора, који ће вам помоћи да поучавате тим истинама.

Испланирајте како ћете поучавати начелима и учењима. Размислите о томе да укључите питања која ће помоћи члановима разреда да:

- Траже начела и учења из говора.
- Размишљају о њиховом значењу.
- Деле ставове, идеје, искуства и сведочанства.
- Примене ова начела и учења у својим животима.

МЕСЕЧНЕ ЛЕКЦИЈЕ КОЈЕ ТРЕБА ПОУЧАВАТИ	МАТЕРИЈАЛИ СА ЛЕКЦИЈАМА ЗА ЧЕТВРТУ НЕДЕЉУ
Април 2013. год.–октобар 2013. год.	Говори са априлске генералне конференције 2013 . год.*
Октобар 2013. год.–април 2014. год.	Говори са октобарске генералне конференције 2013. год.*

** За лекције четврте недеље у априлу и октобру, говор(и) се могу изабрати са претходне конференције, односно последње. Говори су доступни на многим језицима на conference.lds.org.*

Од председника Хенрија Б. Ајринга,
првог саветника у Првом председништву

„Ходите к мени“

Својим речима и својим њим примером, Христ нам је показао како да Му се њиближимо.

Завалан сам што сам са вама на овој конференцији Цркве Исуса Христа светаца последњих дана. Ово је Његова Црква. Када улазимо у Његово царство, преузимамо Његово име на себе. Он је Бог, Створитељ, и савршен је. Ми смо подложни смрти и греху. Ипак, у својој љубави према нама и нашим породицама, Он нас позива да Му будемо ближи. Ово су Његове речи: „Приближите се мени и ја ћу се приближити вама. Тражите ме помно и наћи ћете ме. Иштите, и примићете, куцајте, и отвориће вам се.“¹

У ово ускршње време подсећамо се зашто Га волимо, и на обећање које даје својим верним ученицима да ће постати Његови вољени пријатељи. Спаситељ је дао то обећање и рекао нам како у нашој служби Њему Он долази нама. Један пример се налази у откривењу Оливеру Каудерију, док је служио Господу са пророком Џозефом Смитом на превођењу Мормонове књиге: „Ево, ти си Оливер, а ја ти говорих због жеља твојих. Похрани, дакле, речи ове у срцу своме. Буди веран и марљив у држању

заповести Божјих, и ја ћу те обгрлити у наручју љубави своје.“²

Доживео сам радост приближавања Спаситељу и Његовог приближавања мени, преко једноставних поступака послушности Његовим заповестима.

И ви сте имали таква искуства. Можда када сте одлучили да присуствујете састанку причешћа. Мени се догодило једног Шабата када сам био веома млад. У то време смо узимали причешће током вечерњег састанка. Успомена на један дан од пре више од 65 година, када сам држао заповест да се окупим са својом породицом и са свецима, још увек ме приближава Спаситељу.

Напољу је било мрачно и хладно. Сећам се осећања светлости и топлине у капели те вечери са својим родитељима. Узели смо причешће које су послужили носиоци Ароновог свештенства, заветујући се нашем Вечном Оцу да ћемо се увек сећати Његовог Сина и држати Његове заповести.

На крају састанка певали смо химну „Остани са мном“ речима: „О, Спаситељу, остани са мном вечерас.“³

Осетио сам Спаситељеву љубав и близину те вечери. И осетио сам утеху Светог Духа.

Желео сам да поново распламсам осећања Спаситељеве љубави и Његове близине која сам осетио током тог састанка причешћа у својој младости. Стога сам држао још једну заповест. Проучавао сам Света Писма. Захваљујући њима знао сам да ми Свети Дух поново може омогућити да осетим оно што су ученици васкрслог Господа осетили када је одговорио на њихов позив да дође у њихов дом и пребива са њима.

Читам о трећем дану после Његовог распећа и укопа. Верне жене и други који су пошли са њима пронашли су камен померен са гроба и да Његово тело није било тамо. Дошли су из љубави према Њему да Му помажу тело.

Два анђела стајала су поред и питала их зашто се плаше, говорећи:

„Што тражите живога међу мртвима?“

Није овде, него устаде; опомените се како вам каза кад беше још у Галилеји,

Говорећи да син човечји треба да се преда у руке људи грешника и да се разапне и трећи дан да устане.“⁴

У Јеванђељу по Марку додаје упутство једног од анђела: „Него идите кажите ученицима његовијем и Петру да пред вама отиде у Галилеју; тамо ћете га видети, као што вам рече.“⁵

Апостоли и ученици су се окупали у Јерусалиму. Као што се вероватно догодило, бојали су се и

питали се док су заједно говорили о томе шта смрт и извештаји о Његовом васкрсењу значе за њих.

Двојица ученика ходала су те вечери од Јерусалима путем према Емаусу. Васкрсли Христ се појавио на друму у сумрак и ходао са њима. Господ им је пришао.

Књига Лукина омогућава нам да ходамо са њима те вечери:

„И када се они разговараху и запиткиваху један другога, и Исус приближи се, и иђаше с њима.

А очи им се држаху да га не познаше.

А он им рече: какав је то разговор који имате међу собом идући, и што сте невесели?

А један по имену Клеопа, одговарајући рече му: зар си ти један од црквара у Јерусалиму који ниси чуо шта је у њему било ових дана?“⁶

Испричали су Му о својој тузи што је Исус умро када су они веровали да ће Он бити Откупитељ Израела.

То је вероватно пробудило саосећање у гласу васкрслог Господа док је говорио овој двојници тужних и ожалашћених ученика.

„И он им рече: о безумни и спорога срца за веровање свега што говорише пророци!

Није ли то требало да Христос претрпи и да уђе у славу своју?

И почевши од Мојсија и од свију пророка казиваше им што је за њега у свему писму.“⁷

Онда је дошао тренутак који је дотакао моје срце још када сам био мали дечак:

„И приближише се к селу у које иђаху, и он чињаше се да хоће даље да иде.

И они га устављаху говорећи; остани с нама, јер је дан нагао, и близу је ноћ. И уђе с њима да ноћи.“⁸

Те вечери Спаситељ је прихватио позив да уђе у кућу својих ученика близу села Емауса.

Сео је и јео са њима. Узео је хлеб, благословио га, преломио, и дао им га. Њихове очи су се

отвориле тако да су Га препознали. Затим им је нестао из вида. Лука је за нас забележио осећања тих благословених ученика: „И они говораху један другоме: не гораше ли наше срце у нама кад нам говораше путем и кад нам казиваше писмо?“⁹

И тог истог часа два ученика пожурише назад у Јерусалим да испричају једанаестици апостола шта им се догодило. У том тренутку Спаситељ се опет појавио.

Осврнуо се на пророштва о Његовој мисији да се помири за грехе све деце Његовог оца и да прекине узе смрти.

„И рече им: тако је писано, и тако је требало да Христос пострада и да устане из мртвијех трећи дан;

и да се проповеда покајање у име његово и опроштење греха по свијем народима, почевши од Јерусалима.

А ви сте сведоци овоме.“¹⁰

Спаситељеве речи су истините за нас као што су биле за Његове ученике тада. Ми смо сведоци тога. А величанствену обавезу коју смо прихватили када смо се крстили у Цркви Исуса Христа светаца последњих дана разјаснио нам је пророк Алма пре више векова у водама Мормоновим:

„И догоди се да им рече: Гле, ево вода Мормонових (јер тако се зваху). И ево, како сте жељни да приступите стаду Божјем, и назовете се Његовим народом, и вољни сте да носите бремена један другом, да могу бити лака;

Да, вољни сте да тугујете са онима који тугују, да, и тешите оне којима је утеха потребна и стојите као сведоци Божји у свим временима и у свему, и на свим местима где ћете можда бити, и то до смрти, да би вас Бог могао откупити и прибројати онима од првог васкрсења, да можете имати живот вечни—

Ево, кажем вам, ако је то жеља срца ваших, шта имате против да се крстите у име Господње, као

сведочанство пред Њим да уђосте у завет са Њим, да ћете Му служити и држати заповести Његове, да може још обилније излити Духа свога на вас?

И ево, када народ чу те речи, запљеска рукама својим од радости, и повика: То је жеља срца наших.“¹¹

Ми смо под заветом да подижемо оне у потреби и да будемо сведоци Спаситељеви докле год живимо.

Бићемо у стању да то успешно чинимо једино ако осећамо љубав према Спаситељу и Његову љубав према нама. Када смо верни обећањима која смо дали, осећаћемо љубав према Њему. Она ће се увећати јер ћемо осећати Његову моћ и близину у Његовој служби.

Председник Томас С. Монсон често нас подсећа на обећање које је Господ дао својим верним ученицима: „И ко год вас прими, бићу и ја тамо, јер ја ћу ићи испред вас. Бићу вам сдесна и слева, а Дух ће мој бити у срцима вашим и анђели моји око вас, да вас понесу.“¹²

Постоји још један начин на који смо ви и ја осетили да је Он близу нас. Када Му посвећено служимо, Он се приближава онима које волимо у нашим породицама. Сваки пут када сам био позван у Господњу службу да се преселим или да одем од своје породице, на крају бих увидео да је Господ благосиљао моју жену и моју децу. Припремио је вољене слуге и прилике да их приближи себи.

И ви сте осетили исти благослов у својим животима. Многи од вас имају вољене који скрећу са стазе према вечном животу. Питате се шта још можете учинити да их вратите. Можете се ослонити на Господа да ће им се приближити када Му служите са вером.

Сећате се Господњег обећања Џозефу Смиту и Сиднију Ригдону када су били далеко од својих породица на Његовим задацима: „Пријатељи моји Сидни и Џозефе, породице ваше су добро. Оне су

у рукама мојим, а ја ћу учинити с њима како ми се учини да је добро. У мени је, наиме, сва моћ.”¹³

Попут Алме и цара Мосије, неки верни родитељи који су служили Господу дуго и верно, ипак су имали децу која су залутала упркос жртви њихових родитеља за Господа. Они су чинили све што су могли, али без икаквог успеха, чак и уз помоћ других брижних и верних пријатеља.

Алма и свецы молили су се за његовог сина и синове цара Мосије. И анђеоло је дошао. Ваше молитве и молитве оних који су показали своју веру довешће Господње слуге да помогну члановима ваше породице. Помоћи ће им да изаберу пут кући код Бога, чак и ако су на удару Сотоне и његових следбеника, чији је циљ да униште породице у овом животу и у вечности.

Сећате се речи које је анђеоло упутио Алми млађем и синовима Мосијиним када су се побунили: „И опет анђеоло рече: Гле, чу Господ молитве свога народа, а и молитве слуге свога, Алме, који је отац твој, јер се мољаше за тебе с пуно вере, да можеш бити приведен познању истине. То је, дакле, разлог што дођох да те уверим у моћ и власт Божју, како би биле услышене молитве слугу Његових по вери њиховој.”¹⁴

Вама који се молитe и служите Господу не могу да обећам да ћете имати сваки благослов који желите за себе и своју породицу. Али могу вам обећати да ће вам се Спаситељ приближити и благословити вас и вашу породицу оним што је најбоље. Имаћете утеху Његове љубави и осетићете одговор

Његовом близином када испружите руке у давању службе другима. Када повијете ране оних у потреби и понудите чистићење Његовим помирењем онима који су жалосни у греху, Господња моћ ће вас подржати. Његове руке су испружене са вашима да помогну и благослове децу нашег Небеског Оца, укључујући оне у вашој породици.

За вас је припремљен величанствен повратак кући. Тада ћемо видети испуњено обећање од Господа кога смо волели. Он је тај који нам жели добродошлицу у вечни живот са Њим и нашим Небеским Оцем. Исус Христ је то описао на овај начин:

„Настој да унапредиш и учврстиш Сион мој. Држи заповести моје у свему.

А будеш ли држао заповести моје и истрајеш ли до свршетка, имаћеш живот вечни, а тај дар је највећи од свих дарова Божјих.”¹⁵

„Они, наиме, што живе, баштиниће земљу, а они који умру, отпочинуће од сваког труда свога, и дела ће их њихова следити. И они ће примити круну у становима Оца мога које им ја припремих.”¹⁶

Сведочим да можемо Духом следити позив Небеског Оца: „Ово је Син мој љубљени. Слушај Га!”¹⁷

Својим речима и примером, Христ нам је показао како да Му се приближимо. Свако дете Небеског Оца које је изабрало да уђе кроз врата крштења у Његову Цркву имаће прилику да буде поучавано Његовом јеванђељу и да чује преко Његових позваних слугу Његов позив: „Ходите к мени.”¹⁸

Све Његове заветне слуге у Његовом царству на земљи, и у

духовном свету, примиће Његово усмерење буду ли благосиљали и служили другима у Његово име. Онда ће осетити Његову љубав и пронаћи радост у Његовој близини.

Сведок сам васкрсења Господњег као да сам ја лично био тамо те вечери са двојицом ученика у кући на путу за Емаус. Знао да Он живи као и да је Џозеф Смит док је био жив видео Оца и Сина у светлу блиставог јутра у шумарку у Палмири.

Ово је истинита Црква Исуса Христа. Само се у кључевима свештенства које држи председник Томас С. Монсон налази моћ којом се печатимо са породицама да заувек живимо са нашим Небеским Оцем и Господом Исусом Христом. На дан суда стаћемо пред Спаситеља, лицем у лице. Биће то време радости за оне који су се приближили Њему у Његовој служби у овом животу. Бићемо радосни да чујемо речи: „Добро, слуго добри и верни.”¹⁹ Сведочим тако као сведок за васкрслог Спаситеља и нашег Откупитеља, у име Исуса Христа, амен.

НАПОМЕНЕ

1. Учење и завети 88:63.
2. Учење и завети 6:20.
3. „Abide with Me; 'Tis Eventide,” *Hymns*, бр. 165.
4. Јев. по Луци 24:5–7.
5. Јев. по Марку 16:7.
6. Јев. по Луци 24:15–18.
7. Јев. по Луци 24:25–27.
8. Јев. по Луци 24:28–29.
9. Јев. по Луци 24:32.
10. Јев. по Луци 24:46–48.
11. Мосија 18:8–11.
12. Учење и завети 84:88.
13. Учење и завети 100:1.
14. Мосија 27:14.
15. Учење и завети 14:6–7.
16. Учење и завети 59:2.
17. Џозеф Смит—Историја 1:17.
18. Јев. по Матеју 11:28.
19. Јев. по Матеју 25:21.